

Arrest

nr. 322 696 van 28 februari 2025
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue Pasteur 37
4430 ANS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. DIENI verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 1 september 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 2 september 2015 om internationale bescherming. Op 11 juli 2016 neemt de toenmalige commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer X van 16 februari 2017 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

1.2. Op 29 maart 2017 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 27 juni 2017 neemt de toenmalige commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.3. Op 19 februari 2018 dient verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 23 augustus 2018 neemt de toenmalige commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

1.4. Op 11 februari 2019 dient verzoeker een vierde verzoek om internationale bescherming in. Op 25 april 2019 neemt de toenmalige commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

1.5. Op 12 december 2019 dient verzoeker een vijfde verzoek om internationale bescherming in. Op 21 juni 2021 neemt de toenmalige commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

1.6. Op 26 juli 2021 dient verzoeker een zesde verzoek om internationale bescherming in. Aangezien verzoeker niet aanwezig was op zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op 23 augustus 2021, werd hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn verzoek om internationale bescherming.

1.7. Verzoeker dient op 25 juli 2023 een zevende verzoek om internationale bescherming in. Op 28 juni 2024 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraaks staatsburger van Arabische origine en een sjiietisch moslim, afkomstig uit Karbala. U bent ongehuwd en werkte als automecanicien in uw eigen zaak. U verliet Irak op 7 augustus 2015 uit vrees voor uw leven daar u gezocht werd door Jaish al Mehdi/Saraya al Salam en dit omwille van uw werk als mecanicien voor het Amerikaans leger op de al-Abrahimi basis. In mei 2015 zou het Mehdi-leger/Saraya al Salam naar u thuis komen vragen zijn. U diende zich aan te melden bij hun kantoor. Tevens zou u een dreigbrief ontvangen hebben. U dook onder bij uw grootouders. Nadat het Mehdi-leger u nog een aantal keer thuis was komen zoeken en uw broer een document moest ondertekenen waaruit bleek dat hij verantwoordelijk zou gehouden worden indien u nog eens zou worden aangetroffen, besloot u het land te verlaten. U reisde naar België waar u op 28 augustus 2015 aankwam en op 2 september 2015 een eerste keer om internationale bescherming verzocht. Op 11 juli 2016 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. Op 16 februari 2017 werd uw beroep, ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) verworpen.

Zonder het Belgische grondgebied te verlaten, diende u op 29 maart 2017 een tweede verzoek in. U verklaarde dat uw broer A(...) in januari 2017 werd vermoord door de militie Saraya al Salam en stelde voorts dat uw eigen problemen met de militie nog niet opgelost zijn. Ter staving van uw verzoek legde u de volgende kopieën voor: de overlijdensakte van uw broer, het autopsierapport met betrekking tot zijn overlijden, de klacht die uw broer neerlegde bij de rechtbank, het proces-verbaal in verband met de klacht van uw broer en de eigendomsakte van uw garage. Op 21 juni 2017 besliste de Commissaris-generaal om uw tweede verzoek niet in overweging te nemen. U diende hiertegen geen beroep in.

Ook deze keer verliet u het Belgische grondgebied niet en verzocht u op 19 februari 2018 een derde keer om internationale bescherming. U stelde dat u niet naar Irak kon terugkeren daar uw leven nog steeds in gevaar was omwille van uw voorgaande problemen. Uw zus zou u laten weten hebben dat uw familie nog steeds werd lastiggevallen door leden van het Mehdi-leger die nog altijd naar u op zoek zijn. Begin juni 2018 zouden militieleden opnieuw bij uw zus thuis zijn langs geweest met de boodschap dat u zich diende aan te melden voor een gerechtelijke procedure. U werd beschouwd als een spion en werd ervan beschuldigd gevoelige informatie te hebben doorgespeeld aan de Amerikanen. U haalde voorts nog aan dat u veel stress had gezien uw onzekere situatie hier. U zou graag werken in België en hier iets van uw leven maken. Ter staving legde u uw originele Iraakse identiteitskaart voor. Op 24 augustus 2018 besliste de Commissaris-generaal om uw derde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren. U diende hiertegen geen beroep in.

Zonder het Belgische grondgebied te verlaten diende u op 11 februari 2019 een vierde verzoek om internationale bescherming in. U stelde dat uw problemen met het Mehdi-leger nog steeds actueel waren en dat leden van het Mehdi-leger bij u thuis langskwamen om naar u te vragen. U beweerde dat uw zus ondertussen het huis verlaten had omwille van deze problemen en dat ze bij jullie oom woonde in de provincie Babil. Daarnaast haalde u opnieuw aan dat u stress had en psychiatrische problemen kende omwille van uw onzekere situatie. Op 25 april 2019 nam het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van uw verzoek. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 12 december 2019 diende u een vijfde verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. In het kader van uw huidig verzoek baseerde u zich opnieuw op dezelfde motieven die u al hebt aangehaald bij uw vorige verzoeken. In verband hiermee verklaarde u dat militieleden bij uw oom in Babil waren langsgesproken om naar u te informeren. Uw oom heeft vervolgens aan de stamoudsten gevraagd om u te verstoten opdat uw familieleden zelf geen problemen met de milities meer zouden hebben. Ter staving van uw vijfde verzoek legde u een kopie van een brief voor, d.d. 15/11/2019, opgesteld door de stamoudsten aangaande uw verstoting uit de stam. Op 21 juni 2021 nam het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van uw verzoek. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 26 juli 2021 diende u vervolgens een zesde verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Omdat u niet voor uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) was komen opdagen op 23 augustus 2021 werd geacht dat u afstand had gedaan van uw verzoek om internationale bescherming. Op 10 september 2021 werd u een bevel om het grondgebied te verlaten (BGV) overgemaakt. U ging niet in beroep tegen de bovenstaande beslissingen.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 25 juli 2023 een zevende verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Daarin geeft u toe dat u in uw voorgaande verzoeken niet de waarheid hebt verteld, en dat u nooit problemen hebt gekend met het Mehdi-leger. U had die problemen verzonnen omdat uw oom S(...), die tot kort voor het indienen van uw zevende verzoek in Nederland woonde, u tot en met uw zesde verzoek om internationale bescherming steeds nauwgezet hielp bij uw asielprocedures en uw verklaringen zou nalezen. Daarom kon u de ware toedracht van uw verzoek om internationale bescherming, namelijk dat u homoseksueel bent, nooit uit de doeken in het kader van uw vorige verzoeken. U vreest dat uw naaste familie u zou vermoorden bij terugkeer naar Irak, omdat zij ervan op de hoogte zijn dat u homo bent. U was in 2015 in werkelijkheid in alle haast vertrokken uit Karbala, nadat u door uw buurman werd betrapt toen u op het dak van uw huis seks had met uw toenmalige vriend D(...). U had al sinds ongeveer 2005 een relatie met D(...), een fotograaf uit uw buurt. U zag hem in het geheim in zijn winkel, of bij u thuis, waar jullie regelmatig seks hadden op het dak. Toen uw buurman u op die bewuste dag in 2015 betrapte riep hij u toe dat hij uw broer op de hoogte zou brengen van uw homoseksualiteit.

U en D(...) zijn beiden meteen in andere richtingen weggevlucht. D(...) is naar Basra getrokken, u bent na een nacht bij uw oom te hebben verbleven Irak ontvlucht en naar Turkije gegaan, van waaruit u vervolgens bent verder gereisd naar Europa. U hebt tot een maand na uw vertrek nog contact met hem onderhouden, maar daarna hebt u het contact verbroken omdat u een nieuw leven wilde beginnen. Sindsdien hebt u nooit nog iets van hem vernomen. U had nadien nog contact met uw zus, die via uw broer ook de hoogte was van uw geaardheid. Ze maakte u duidelijk dat uw broer u hardhandig zou aanpakken als hij u te pakken zou krijgen. Echter zou het niet algemeen geweten zijn in Karbala dat u homoseksueel bent. Uw broer wilt dit immers niet rondbazuinen aangezien het een schande voor uw familie zou zijn. U vreest om bij terugkeer naar Irak te zullen worden vermoord door uw familie en iedereen die op de hoogte is van uw geaardheid. Ondertussen hebt u al 3 of 4 jaar een relatie in België met A(...) H(...) A(...) A(...) (...). Hoewel u wilt trouwen willen jullie jullie relatie tevens niet aan de grote klok hangen, uit vrees voor slechte reacties uit de Irakese gemeenschap in Brussel. U gaat daarnaast graag uit in België, en hebt tevens de applicatie Grindr op uw telefoon geïnstalleerd.

Ter ondersteuning van uw zevende verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: een attest van Rainbow Refugee Committee (origineel), twee foto's van de verblijfskaart van A(...), 10 foto's van u met A(...) en 21 eerder expliciete foto's van uzelf en anderen (alle kopies).

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw zesde verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de asielinstanties naar aanleiding van uw eerste asielprocedure tot de bevinding kwamen dat uw beweerde vrees voor het Mehdi-leger niet geloofwaardig kon worden geacht. Hoewel u deze vrees herhaalde doorheen uw zeven asielprocedures, bevestigde u in de loop van deze zevende asielprocedure dat dit vorig asielrelaas gelogen was, maar geeft u aan deze keer wel de waarheid te vertellen.

Aangezien u bekend dat u gelogen heeft over de feiten waarop uw vorige verzoeken waren gebaseerd, stelt het CGVS samen met u vast dat u getracht heeft de Belgische autoriteiten te misleiden met betrekking tot de redenen voor uw vrees. Hoewel het gegeven dat u leugenachtige verklaringen hebt afgelegd op zich niet belet dat uw huidig verzoek verder wordt onderzocht, dient zulk een poging om de asielinstanties te misleiden in rekening te worden gebracht bij de globale beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, wat bijkomende eisen met zich meebrengt betreffende het afwegen van de geloofwaardigheid van het geheel van de door u aangereikte elementen.

Dient bovendien te worden opgemerkt dat uit niets kan worden afgeleid dat de asielmotieven waarop u zich deze keer baseert, wel op waarheid zouden berusten. Ten eerste mag worden verwacht dat iemand die beweert voor zijn leven te vrezen en de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept van bij het begin een eerlijk relaas brengt, zoals u overigens al van bij het begin van de eerste asielprocedure werd gevraagd. Dat u volhardde in het afleggen van bedrieglijke verklaringen en ook tijdens uw beroepsprocedure voor de RvV niet tot inkeer kwam, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in belangrijke mate. U geeft overigens geen afdoende verklaring voor uw laakbaar gedrag. U zegt dat u toen de waarheid niet heeft gezegd omdat u bang was “om de waarheid te vertellen, omdat ik hier een oom had wonen” in Nederland (NPO, P.2). In uw vorige procedures vreesde u dat als hij zou “te weten zijn gekomen dat ik homo ben zou ik daar de gevolgen van hebben moeten dragen” (NPO, P.8). U gaf tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS in het kader van uw zevende verzoek aan dat u “nooit problemen gekend [hebt] met het Mehdi-leger”, maar dat u die toch steeds hebt “aangehaald omdat ik toch iets moest aanhalen en ik het niet mogelijk achtte om aan te geven dat ik homo was, want mijn verklaringen werden allemaal door mijn oom nagelezen” (NPO, P.15). Echter herhaalde u tijdens uw interview op de DVZ in het kader van dit zevende, huidige verzoek om internationale bescherming dat “alle andere problemen die ik reeds gezegd heb [...] nog steeds in Irak” zijn en dat “de laatste keer dat ik mijn familie belden [...] ze zeiden dat ze [Yajsh Al-Medhi] nog steeds naar me op zoek waren” (vraag 17, verklaring DVZ dd 21 augustus 2023). Ten tijde van dat interview bleek uw oom S(...) echter al “een jaar en half geleden” terug te zijn gekeerd naar Irak (vraag 17, verklaring DVZ dd 21 augustus 2023). Het is dan ook volstrekt onduidelijk waarom u bij de DVZ deze leugenachtige verklaringen met betrekking tot uw vermeende vrees ten opzichte van het Mehdi-leger in Irak herhaalde.

Voorts waren uw verklaringen over de manier waarop uw oom S(...) uw voorgaande asielprocedures begeleidde volstrekt ongeloofwaardig. Zo vertelde u dat hij “contact met de advocaat die ik had ingehuurd” hield en dat u zich daarom niet kon “permitteren om open te vertellen dat ik homo was” (NPO, P.8). Hoewel uw oom S(...) en advocaat “regelmatig contact met elkaar” hadden, bleek S(...) hoegenaamd niet bijzonder betrokken in uw asielprocedures. U hield ten opzichte van uw oom, advocaat en de Belgische asielinstanties vol “dat het Mehdi-leger mij wilde vermoorden” en S(...) heeft nooit de vraag gesteld “of mijn problemen met het Mehdi-leger wel degelijk klopten” (NPO, P.15). Hoewel uw asielrelaas keer op keer als ongeloofwaardig werd beoordeeld door het CGVS, stelde u dat “er geen reden dat hij aan mijn verhaal zou gaan twijfelen” was, en dat hij dus ook niet heeft “nagevraagd bij m'n familie in Irak of dat verhaal al dan niet klopte” (NPO, P.15). Het is niet aannemelijk dat uw oom S(...) enerzijds uw asielprocedure nauw opvolgde met uw advocaat, maar dat hij anderzijds nooit uw verhaal over vermeende problemen met het Mehdi-leger, dat duidelijke gaten vertoonde, in vraag heeft gesteld na de correct gebleken geloofwaardigheidsbeoordelingen vanwege het CGVS.

U verklaarde nog over uw oom dat hij “geen contact meer met de rest van de familie” hield, en dat er in de periode waarin hij naar Europa was gekomen “geen sprake van telefoons in Irak” was. Zodoende was hij ook niet op de hoogte van de werkelijke reden voor uw vlucht uit Irak, namelijk uw geaardheid. U zei stellig dat

“toen hij in Europa zat [...] hij helemaal geen contact met hen” had (NPO, P.9). U kwam later echter op die verklaring terug. U gaf aan dat S(...) “een halfbroer van mijn vader, geen volle broer” is, en dat hij “wel contact met zijn volle broer in Irak” onderhield (NPO, P.9). Later zei u dan weer dat hij “enkel contact met mijn zus” had (NPO, P.15). Toen u werd gevraagd of u dacht dat uw oom in die contacten met uw Irakese familie ooit naar uw vertrek uit het land had gevraagd zei u dat hij en zijn broer “het wel hebben gehad over het feit dat ik op een plotse manier Irak heb verlaten” (NPO, P.9). Dat uw oom het met zijn broer over uw plotse vertrek uit Irak heeft gehad, maar geenszins zou hebben geweten dat uw problemen met het Mehdi-leger volledig verzonnen waren is volstrekt onaannemelijk. Temeer die problemen met het Mehdi-leger ook in het kader van uw vele asielpcedures als ongeloofwaardig werden beoordeeld en uw oom die asielpcedures nauw zou hebben opgevolgd.

Dat u uit vrees voor uw oom uw geaardheid zou hebben verzwegen doorheen uw voorgaande asielpcedures, betreft dan ook een volstrekt ongeloofwaardige verklaring die allerm minst ernstig kan worden genomen. Dat u als verschoning voor het verzwijgen van uw geaardheid in eerdere asielpcedures verklaarde dat u er niet van “op de hoogte [was] dat het helemaal vertrouwelijk” is (NPO, P.14), volstaat geenszins. Immers werd u in voorgaande asielpcedures 5 keer door de DVZ gehoord en 1 keer door het CGVS, waarbij telkenmale de vertrouwelijkheid van de interviews wordt herhaald. Dat u voorheen dacht “dat het misschien mogelijk was”, maar uiteindelijk pas “anderhalf jaar geleden te weten gekomen” bent van “andere mensen [...] dat ik gerust in alle vertrouwelijkheid mijn verhaal kon gaan doen zonder daar iets voor te moeten vrezen” (NPO, P.14) is dan ook allesbehalve aannemelijk. U biedt dan ook geenszins een bevredigende verklaring voor het verzwijgen van uw geaardheid in eerdere asielpcedures. Bovendien dient te worden vastgesteld dat u, in uw poging om uit te leggen waarom u in eerdere asielpcedures had gelogen over uw asielmotieven, flagrante tegenstrijdigheden en leugenachtige verklaringen liet optekenen doorheen uw zevende verzoek om internationale bescherming, hetgeen weinig veelbelovend is in het kader van de geloofwaardigheid van uw nieuwe asielrelaas. Het CGVS kan voorts niet inzien waarom u zich in eerdere asielpcedures zou baseren op een fictief relaas, indien u in werkelijkheid homoseksueel bent en op basis van uw geaardheid een vrees ten opzichte van uw familie koestert. Temeer het u in de loop der jaren na uw aankomst in België al zeer duidelijk moet geweest zijn dat aan homoseksuele Irakezen geenszins internationale bescherming werd ontzegd, zelfs integendeel. Dat u desondanks volhardde in uw leugens, en met geen woord repte over uw vermeende geaardheid, ondergraaft uw geloofwaardigheid bij voorbaat op ernstige wijze.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt met betrekking tot gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorig verzoek, namelijk dat u als tiener uw homoseksualiteit ontdekte in Irak, een relatie aanging met D(...), dat u na een jarenlange relatie met hem op een dag betrapt werd toen u seks met hem had op het dak van uw huis en dat u sindsdien vreest dat uw broer u daarom wilt vermoorden, moet bovendien worden benadrukt dat deze niet overtuigen.

Zo verklaarde u dat u, toen u ongeveer 17 jaar oud was, een relatie bent aangegaan met D(...), maar dat jullie die geheim moesten houden “omdat het bijzonder verboden is in Irak” (NPO, P.3). U wist dat homoseksuele relaties worden “geweigerd zowel door de samenleving als door de familie” en dat die zelfs “systematisch met de dood bestraft” werden (NPO, P.4). In de jaren nadat u een relatie met D(...) was aangegaan is “het leven [...] gewoon verder gegaan”, en “telkens als het mogelijk was spraken we af om seks te hebben”, waarbij u er zich van verzekerde “dat het telkens in een gesloten ruimte gebeurde om niet betrapt te worden” (NPO, P.5). U vertelde dat u altijd bang was, zowel “om ontdekt te worden”, als om in uw stad van herkomst “naar zulke mensen te gaan zoeken” en andere homoseksuelen te ontmoeten (NPO, P.5, 6, 8). U beseftte mettertijd ook “meer en meer hoe gevaarlijk het was om deze geaardheid te volgen in ons land en onze stad” (NPO, P.8). In uw afspraken met D(...) was het “onze gewoonte” om seks te hebben “op het dak van ons huis” wanneer u wist dat er niemand thuis was of zou binnenkomen. Bij zo’n afspraakje in 2015 “betrapte een buurman ons vanop z’n eigen dak ernaast” (NPO, P.4).

Het is bevreemdend dat u in de door u geschetste context, waarbij u steeds in vrees leefde om betrapt te worden op homoseksuele daden, seks had met D(...) op een dak waar u kan gezien worden door uw buurman. Toen u hiernaar gevraagd werd zei u dat “dat klopt”, dat het “geen gesloten ruimte” is, maar dat er “gordijnen op het dak” hangen en dat zo “niemand jou kan zien, behalve als die persoon zich op een hoger punt bevindt als jij” (NPO, P.5). Het is enerzijds bijzonder opmerkelijk dat er, zoals u stelt, gordijnen op de daken zouden hangen in Irak die het zicht van de zijkant zouden belemmeren, maar niet vanuit de hoogte. In een zonovergoten land als Irak zou het immers aannemelijker zijn dat er aan de bovenkant beschutting zou worden voorzien, als bescherming tegen de zon. Anderzijds blijft het hoogst merkwaardig dat u ondanks uw heilige vrees om betrapt te worden seks had met D(...), terwijl uw buurman “van het hogere dak [...] wel naar beneden kijken” kon en jullie aldus kon zien (NPO, P.5). Of er nu gordijnen ophingen of niet maakt dan ook niet uit. Deze tegenstrijdige verklaringen ondergraven de geloofwaardigheid van uw asielrelaas danig.

Het verdere verloop van uw asielrelaas is al even weinig aannemelijk. U vertelde dat, nadat uw buurman u betrapte, u "meteen weggevlucht" bent en dat u er allebei "vandoor gegaan" bent (NPO, P.4). U vluchtte naar uw oom en was enkele dagen later al naar het buitenland gevlucht, van waar uit u nog slechts "een dikke maand in contact met" D(...) bleef, terwijl hij "toen in Basra" bleef (NPO, P.7). Het is bijzonder opvallend dat jullie niet samen gevlucht zijn. Jullie waren immers bijzonder intiem toen jullie zich gedwongen zagen om te vluchten. Zo vertelde u dat jullie "verliefd op elkaar" waren, en dat jullie zich "er maar al te goed van bewust [waren] dat we geen toekomst hadden in Irak" maar dat jullie het tegelijkertijd niet konden "helpen dat we mekaar graag zagen" (NPO, P.7). U zei nog over jullie relatie dat jullie "voor elkaar bestemd" waren, en dat jullie "hielden van elkaar en we wilden niet vreemdgaan" (NPO, P.8). Nadat u een maand in het buitenland was hebt u echter "het contact verbroken". U wilde "liever geen contact meer met hem hebben, omdat ik in het buitenland zat en ik dit allemaal achter mij wilde laten", en omdat u vreesde dat uw "familie te weten zou komen dat ik nog contact had met hem" (NPO, P.7). Deze verklaringen over uw vlucht en de context waarin die gebeurde, kunnen echter niet overtuigen. Zo is het volstrekt onduidelijk waarom jullie, die samen betrapt waren bij intieme betrekkingen, niet samen wegvluchtten. Dat u vervolgens met de u meest dierbare persoon, de enige met wie u ooit een relatie had gehad, de persoon op wie u verliefd was, bewust geen contact onderhield is evenmin geloofwaardig. Dat u dat contact zou hebben verbroken uit vrees dat uw familie zou weten dat u nog contact had is bovendien volstrekt ongeloofwaardig. Immers wilt uw familie u hoe dan ook omwille van uw geaardheid vervolgen, los van uw eventuele contact met D(...). Dat u niet op overtuigende wijze de omstandigheden van uw vlucht uit de doeken kan doen en u daarbij bovendien volstrekt ongeloofwaardige redenen aanhaalt voor het verbreken van het contact met D(...), ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dan ook verder op ernstige wijze.

Daarnaast kan u ook niet vertellen wat er verder nog allemaal is gebeurd met D(...). Toen jullie nog contact hadden "zei hij tegen mij dat hij nog van plan was om ook Irak te verlaten, van zodra hij daar de middelen voor zou hebben". Nadat u echter verder reisde naar Europa "weet ik niet waar hij is terechtgekomen" (NPO, P.8). Het is opmerkelijk dat u nog over D(...) verklaart dat u graag zou "weten hoe het met hem gaat" maar dat zo iets "onmogelijk" is (NPO, P.7). Temeer contacten leggen of onderhouden heden ten dage met sociale media bijzonder gemakkelijk is. Bovendien had u zelf het contact verbroken, hetgeen deze verklaringen ook enigszins merkwaardig maakt. Hoe dan ook dient het gezegd dat van iemand die internationale bescherming vraagt mag verwacht worden dat hij al het mogelijke doet om informatie en documenten te verzamelen die zijn relaas ondersteunen. Dat u op geen enkele wijze op de hoogte bent van het lot van D(...), uw eerste grote liefde, met wie u uw seksualiteit hebt kunnen ontdekken en met wie u 10 jaar lang een liefdevolle relatie had is merkwaardig. Het betreft bovendien een opmerkelijk gebrek aan interesse in de evolutie van uw persoonlijke problemen, hetgeen afbreuk doet aan de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging en in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw relaas verder ondermijnt.

Niet enkel bleek het nieuwe element dat u in dit volgende verzoek uit de doeken deed uit uw verklaringen allesbehalve geloofwaardig, er dient nog te worden opgemerkt dat u daarbij over uw gezin in Irak bijzonder tegenstrijdige verklaringen aflegde, hetgeen uw geloofwaardigheid verder ondermijnt. Zo zei u over uw zus dat ze "bang [was] om met mij te praten, omdat dat niet mocht van mij ouders" en dat uw ouders "mij verstoten" hadden "omdat ik homoseksueel ben", hetgeen ze waren "te weten gekomen via de burens" (NPO, P.3). Echter is het volstrekt onmogelijk dat uw ouders door uw burens op de hoogte zouden gesteld zijn van uw homoseksualiteit nadat zij u hadden betrapt. Immers werd u betrapt "een tijdje voor dat ik Irak verliet, in 2015" (NPO, P.4), terwijl u vertelde dat "mijn moeder is overleden in 2004" en uw "papa is overleden in 2005" (NPO, P.13). Het klopt dus voor geen meter dat uw zus van uw ouders niet meer met u mocht praten, of dat u door uw ouders werd verstoten omdat u homoseksueel was. Deze vaststelling ondergraaft uw geloofwaardigheid verder.

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Ten eerste kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Het attest van het Rainbow Refugee Committee toont bezwaarlijk aan dat u homoseksueel bent. Het toont hoogstens aan dat u de tweemaandelijks steungroep "Rainbow Refugee Mentoring" hebt gevolgd. Over deze organisatie vertelde u zelf dat u ze hebt "leren kennen via een vriend" die u aanraadde "om me te gaan aanmelden bij deze organisatie om een attest te krijgen" (NPO, P.11). Deze verklaringen wijzen duidelijk op

het opportunistische karakter van het verkrijgen en neerleggen van dit document, hetgeen dan ook veeleer een contra-indicatie vormt dan wel dat het uw asielmotieven zou bevestigen.

Wat de door u neergelegde foto's betreft, dient te worden opgemerkt dat aan privé-foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Dat u pikante foto's met andere mensen neerlegt heeft dan ook geen enkele bewijswaarde inzake uw geaardheid of relaties.

Hoewel uit de foto's die u neerlegde van A(...) en zijn verblijfskaart duidelijk blijkt dat u bekend bent met de man, kan hieruit geenszins worden afgeleid dat jullie een romantische relatie hebben. Gevraagd naar uw relatie bleek deed u wederom enkele bijzonder twijfelachtige verklaringen, die uw geloofwaardigheid verder ondergraven. Zo zei u over uw relatie met A(...) dat niemand weet "dat wij samen zijn" en dat u niet wilde dat "mijn vrienden dit te weten komen, want zouden ze te weten komen dat ik homo ben, dan zouden ze het gaan doorvertellen aan mijn familie" (NPO, P.11). Echter is het reeds in uw familie geweten dat u homoseksueel bent (zie supra). Bovendien werd u gevraagd waarom u in België vriendschappen onderhield met mensen die homoseksualiteit, en dus uzelf, niet zouden aanvaarden. U zei daarover dat Arabieren "nu eenmaal allemaal zo" zijn, behalve dan homoseksuelen. Dat u banden onderhoudt met zulke mensen, die van homoseksuelen "zeggen dat het geen man is" of dat "je geen respect verdient" (NPO, P.13), is wederom een aanwijzing van de ongeloofwaardigheid van uw asielmotief.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van januari 2024 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/policy/countrypos/unhcr/2024/en/147247> of <https://www.refworld.org>), en de EUAA Country Guidance Note: Iraq van juni 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-iraq-june-2022> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 26 april 2023 (update), beschikbaar op <https://www.cgira.be/sites/default/>

[files/rapporten/coif irak. veiligheidssituatie 20230426.pdf](#); en het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds 2013 grotendeels werd bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Sinds het verlies van het laatste grondgebied in Irak voert ISIS een low-level-guerrillaoorlog met als voornaamst doelwitten het Iraakse leger, de politie, de Popular Mobilization Forces (PMF), en lokale gezagsdragers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld door de restanten van de Islamitische Staat in 2022 en begin 2023 op een vergelijkbaar pijl bleef met het jaar daarvoor. Ook in 2022 en begin 2023 is ISIS een ruraal fenomeen en houdt het zich schuil in ontoegankelijke gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het aanvallen uitvoert. Het lagere niveau van geweld toe te schrijven aan ISIS is over het hele land duidelijk voelbaar. Grootschalige aanvallen zijn uitzonderlijk geworden. Zelfmoordaanslagen zijn zo goed als verdwenen, alsook aanslagen met een hoog aantal burgerslachtoffers.

De sjiitische milities van de PMF hebben in 2020-2021 hun greep op het voormalige ISIS-territorium in Centraal-Irak versterkt. Ook in 2022 wisten de PMF verder aan invloed te winnen, en drongen zij verder door in hoge posities binnen de regering.

De parlementaire verkiezingen van oktober 2021 zijn zonder grote geweldincidenten verlopen. De daaropvolgende regeringsvorming heeft tot grote spanningen geleid tussen de sjiitische politieke partijen onderling. De politieke strijd die daarop volgde onttaarde in augustus 2022 in een openlijke confrontatie tussen de Sadristen en hun tegenstanders van het meer pro-Iraanse Coordination Framework. Het geweld bleef in Bagdad beperkt tot de Internationale Zone. In Zuid-Irak werden vooral de kantoren van pro-Iraanse milities aangevallen door Sadristische militanten. In Basra kwam het tot schietpartijen in het centrum van de stad. Buiten de door sjiiten gedomineerde delen van het land is het niet tot rellen of gevechten gekomen. In Noord-Irak en in de rest van Centraal-Irak bleef het rustig. Door bemiddeling uit verschillende hoeken kon een grootschalige confrontatie vermeden worden en trokken de Sadristen zich terug. De slachtoffers die bij deze opstoot van het geweld te betreuren vielen, vielen hoofdzakelijk onder de betogers, zijnde leden van de Sadristische Vredesbrigades, de pro-Iraanse PMF die tegen de betogers vochten, en onder de veiligheidsdiensten. Op 13 oktober 2022 werd Abdul Latif Rashid van de Koerdische partij Patriottische Unie van Koerdistan (PUK) verkozen tot nieuwe president van Irak. Het Iraakse parlement heeft op 27 oktober 2022 de nieuwe regering onder leiding van Mohammed Shya al-Sudani van de Dawa partij verkozen waarmee de politieke patstelling, die een volledig jaar had geduurd, kon worden doorbroken.

De VS en Iran hebben verder beiden een militaire aanwezigheid in het land. Zowel in 2020 als 2021 kwam het tot vijandelijkheden tussen de VS enerzijds en pro-Iraanse milities anderzijds. De terugtrekking van de Amerikaanse grondtroepen was tegen eind 2021 afgerond, maar dit betekent niet het volledige einde van de Amerikaanse aanwezigheid. Dit heeft tot een hele reeks aanslagen op militaire en andere instellingen van de VS in Irak geleid. Er blijft nog altijd een beperkte capaciteit voorhanden die soms het doelwit van aanvallen wordt.

Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Bijgevolg dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Zuid-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Karbala te worden beoordeeld.

Het Iraakse zuiden omvat de provincies Babil, Basra, Thi Qar, Karbala, Maysan, Muthanna, Najaf, Qadisiyah en Wasit. Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 26 april 2023 (update), beschikbaar op <https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coif irak. veiligheidssituatie 20230426.pdf>; en het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de Iraakse autoriteiten de controle hebben over Zuid-Irak. De Iraqi Security Forces (ISF) en de Popular Mobilisation Forces (PMF) zijn er in alle provincies aanwezig. De tribale cultuur is sterk aanwezig in de zuidelijke provincies van Irak. De plaatselijke stammen spelen dan ook een belangrijke rol in elk aspect van de Zuid-Iraakse samenleving. De negen zuidelijke provincies van Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waren niet rechtstreeks verwikkeld in het offensief dat de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS) in juni 2014 inzette in Centraal-Irak. De PMF rekruteerden er wel tal van jongeren om ISIS in de Centraal-Iraakse provincies te bestrijden en ISIS voerde acties uit in Zuid-Iraakse provincies. Ook na de militaire overwinning op ISIS blijven de PMF in het Iraakse Zuiden nadrukkelijk aanwezig.

De terroristische organisatie ISIS is in nagenoeg geheel Zuid-Irak afwezig. De activiteiten van ISIS zijn er grotendeels gelimiteerd tot de provincie Babil. Er is slechts een beperkt aantal veiligheidsincidenten toe te schrijven aan de groepering. Deze vinden voornamelijk plaats in en rond de stad Jurf al-Nasr (voorheen Jurf al-Shakhr genoemd), gelegen in het noorden van de provincie Babil, en hebben de leden van de PMF en de ISF als doelwit. Na de herovering van Jurf al-Nasr op ISIS in 2014 is de soennitische bevolking verdreven door sjiiitische milities. De sjiiitische milities die Jurf al-Nasr controleren hebben de stad volledig afgesloten voor buitenstaanders. De oorspronkelijke soennitische bevolking kan bijgevolg nog steeds niet terugkeren naar de stad.

Het geweld in Zuid-Irak is voornamelijk tribaal en/of crimineel van aard. Het betreft onder meer inter- of intratribale geschillen, drugscriminaliteit en eengerelateerd geweld. De Iraakse overheid heeft een Joint Operation Command opgericht om het tribale geweld en het militiegeweld in te dijken. Hoewel de autoriteiten hierbij moeilijkheden ondervinden blijft het aantal burgerdoden beperkt. Het geweld van de sjiiitische milities die in het Iraakse Zuiden actief zijn, is voornamelijk doelgericht van aard. De sjiiitische milities zijn eveneens betrokken in smokkelpraktijken en andere criminele praktijken. Personen die de activiteiten van de milities in de weg staan worden bedreigd en geïntimideerd. Het gebeurt dat dergelijk geweld als tribaal geweld afgedaan wordt, daar de autoriteiten de betrokkenheid van de milities niet durven te onderzoeken.

In Zuid-Irak vinden er eveneens geregeld aanslagen plaats op konvooien van de internationale coalitie door middel van IEDs (improvised explosive devices) en raketten. Doorgaans blijven bij deze aanvallen, die een gevolg zijn van de geopolitieke spanningen tussen de Verenigde Staten en Iran, burgerslachtoffers uit.

Sinds 2011 vinden er regelmatig manifestaties plaats in de zuidelijke provincies van Irak. Hierbij wordt het gebrek aan banen, corruptie, de slechte publieke dienstverlening en de gebrekkige drinkwatervoorziening waarmee het Iraakse zuiden kampt, aangeklaagd. Net zoals in Bagdad vonden er vanaf 1 oktober 2019 in alle zuidelijke provincies grootschalige anti-regeringsprotesten plaats. De verschillende veiligheidsactoren in Zuid-Irak reageerden met buitensporig, dodelijk geweld op deze protesten. Het uitbreken van de covid-pandemie in maart 2020 en de intrekking van de steun van de Sadristen onderbreekt de protesten tijdelijk, waarna ze in mei 2020 op kleinere schaal hervatten. Ook in 2022 en begin 2023 vonden er in verschillende steden in Zuid-Irak (soms gewelddadige) demonstraties plaats. Hoewel hierbij geregeld gewonden vielen is het dodental dat hierbij werd vastgesteld erg laag. Ook buiten de demonstraties kunnen leiders en activisten het slachtoffer worden van ernstige mensenrechtenschendingen. Het met de betogingen gelieerde geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden naar Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

In de EUAA Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn. Na een grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie in Irak, en meer specifiek in het Iraakse zuiden, sinds de publicatie van de EASO Guidance Note in juni 2022 zodanig is gewijzigd is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Irak, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Karbala in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Karbala een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Karbala. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van

26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 8 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 57/6/2 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de onderzoeksplicht en van *“de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inclusief de redelijkheidsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en de samenwerkingsplicht”*.

Vooreerst citeert verzoeker, en geeft hij toelichting bij, enkele van de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen. Verzoeker haalt artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet aan en betoogt dat er volgens deze bepaling, rekening houdend met verzoekers specifieke profiel, een grondige analyse moet worden uitgevoerd van de relevante informatie die hij heeft voorgelegd, doch dat dit *in casu* niet op behoorlijke wijze geschiedde. Hij verwijst in dit kader naar rechtspraak van de Raad. Verzoeker gaat theoretisch in op de samenwerkingsplicht en de bewijslast, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad, van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) en van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM).

Vervolgens gaat verzoeker in op het risico op vervolging dat hij loopt in Irak omwille van zijn seksuele geaardheid. Hij meent dat de adjunct-commissaris zijn geaardheid enkel in vraag stelt omdat hij deze niet heeft aangehaald tijdens zijn vorige verzoeken, doch dat de adjunct-commissaris hierbij de kijk op homoseksualiteit in Irak uit het oog verliest en stipt aan dat hij hiermee opgroeide, waardoor hij zich vandaag nog vreest te ‘outen’, temeer door de aanwezigheid van de Iraakse gemeenschap in België. Verzoeker verwijst naar de notities van zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) en stelt dat *“de laattijdigheid van het verzoek niet (kan) worden opgeworpen om hieruit een gebrek aan geloofwaardigheid uit af te leiden”*. Verzoeker verwijst in dit kader naar een verslag van Nansen en naar het arrest van de Raad met nummer 218 191 van 13 maart 2019.

Voorts stelt hij dat de adjunct-commissaris op puur speculatieve wijze aanhaalt dat *“de oom van de verzoekende partij contact had moeten opnemen met haar ouders om na te gaan of haar voorheen valselijk aangehaalde asielmotieven de waarheid weerspiegelden, zeker omdat de oom toch een contact heeft gehad met de broer van de verzoeker”*. Volgens verzoeker houdt de adjunct-commissaris op geen enkel moment rekening met de omstandigheden, waarbij hij verwijst naar zijn verklaringen dat de contacten tussen zijn oom en zijn familie niet vlot verliepen. Hij meent verder niet te hebben bevestigd dat zijn oom en broer de asielmotieven besproken zouden hebben, en herhaalt dat zijn broer zijn geaardheid uit schande niet onthulde. Hij herhaalt verder dat hij ook in België druk ondervindt waardoor hij probeert te vermijden dat de Iraakse gemeenschap in België zijn geaardheid zou achterhalen.

Verzoeker voegt hier verder aan toe dat het *“merkwaardig is dat de verwerende partij voor het overige de feiten in Irak betwist doch niet de geaardheid zelf, waarvoor de verwerende partij als enige struikelblok verwijst naar het gebrek aan vermelding tijdens eerdere verzoeken”*. Hij betoogt dat de adjunct-commissaris niet schrijft *“dat ze niet overtuigd is van de geaardheid, doch enkel dat zij niet overtuigd is van het feit dat de verzoekende partij als tiener haar homoseksualiteit ontdekte in Irak hoewel zij geen enkele vraag stelde over het kernelement, te weten hoe de verzoekende partij haar geaardheid als tiener ontdekte”*. Verzoeker voert verder aan dat, waar de adjunct-commissaris stelt dat het *“niet mogelijk is dat er gordijnen op het dak hingen zonder dat er ook een doek horizontaal boven de gordijnen werd aangespannen om te beschermen van de zon”*, dit pure speculatie is. Verzoeker stelt dat het niet is omdat de adjunct-commissaris dit risicovol acht, dit met zich meebrengt dat verzoeker niet op die manier kan hebben gehandeld. Verzoeker herhaalt dat hij en D. hun liefde tien jaar verborgen hielden, zij elkaar dagelijks zagen en een à twee keer in de maand intiem waren. Wat betreft het gebrek aan contact met D., betoogt verzoeker dat dit niet is omdat hij geen interesse vertoont, maar wel omdat D. ook is moeten vluchten en dat uit veiligheid alle contact verbroken is. Hij voegt toe dat zijn geaardheid een essentieel element is van zijn persoon en hij er zich niet van kan ontdoen.

Aangaande de documenten betoogt verzoeker dat de adjunct-commissaris verkeerdelijk meent dat documenten enkel een door haar geloofwaardig bevonden relaas kunnen staven. Wat betreft het attest van Rainbow House, stelt verzoeker dat hij via een vriend M. deze organisatie leerde kennen en het dus verder gaat *“dan het gewoonweg aanvragen van een attest, zoals de verwerende partij het aanvoert door de verklaringen van de verzoekende partij slechts gedeeltelijk over te nemen”*. Hij herhaalt dat de contacten buiten zijn eigen gemeenschap hem in staat hebben gesteld meer kennis te verkrijgen en erop te vertrouwen dat hij zijn geaardheid in alle discretie kon aankaarten. Verder hekelt hij dat de door hem neergelegde foto's niet worden geanalyseerd. Tevens bekritiseert verzoeker dat de adjunct-commissaris geen vragen stelde over de LGBTQIA+-plaatsen die hij bezoekt en zijn activiteiten in België. Hij voegt onder verwijzing naar de notities van het persoonlijk onderhoud toe dat hij samenwoont met A., zij homoseksuele vrienden hebben en op stap gaan in Luik en Brussel.

Voorts licht verzoeker zijn relatie met A. toe en stelt hij dat, waar de adjunct-commissaris hem verwijt om te gaan met ‘homofoben’, zij vergeet te vermelden dat die mensen geen vrienden, doch klanten zijn van A. en

verzoeker hen enkel groet. Verzoeker zet, onder verwijzing naar zijn eerdere verklaringen, uiteen dat A. vreest dat zijn familie en gemeenschap op de hoogte gebracht zouden worden van zijn geardheid, en zij zo het respect van de gemeenschap zouden verliezen, zij uitgescholden en geslagen kunnen worden en A. het cliënteel van zijn kapsalon zou verliezen. Deze elementen tonen aan waarom zij hun relatie geheim houden voor Arabieren en Irakezen terwijl hun Europese vrienden wel op de hoogte zijn van hun geardheid, aldus verzoeker. Verzoeker is van mening dat de adjunct-commissaris een gedeeltelijke lezing uitvoert van de verklaringen, zonder rekening te houden met de cultuur en de context, en stelt dat hij en A. voorzorgsmaatregelen treffen om vervolging door de gemeenschap tegen te gaan. Hij meent dat de adjunct-commissaris een eenzijdig en partijdig onderzoek uitvoert en hierdoor *“artikel 8 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus”* schendt. Verzoeker verwijst verder naar het *“Country of Origin Information Report: Iraq – Targeting of Individuals”* van EUAA van januari 2022. Hij voert aan dat het leven van de LGBTQIA+ in Irak niet enkel levensgevaarlijk en onleefbaar is door de maatschappij, maar ook door de wettelijke bestraffing die voorheen gebaseerd was op de schending van moraliteit of sodomie en nu een specifieke rechtsgrond kent ingevolge een wet die in april 2024 door het Iraaks parlement werd gestemd. Hij verwijst verder naar algemene informatie waaruit volgens hem blijkt dat geweld tegen de LGBTQIA+-gemeenschap niet bestraft wordt. Verzoeker stelt dat *“de karakteristieken van de LGBTQIA*- gemeenschap worden aanzien als een inmenging van de Westerse cultuur in de Iraakse maatschappij die hiertegen moet worden beschermd”* en wijst erop dat Karbala *“in handen (is) van sjiiitische milities die straffeloos leden van de LGBTQIA+- gemeenschap ontvoeren, verkrachten, folteren of nog doden net zoals andere gewapende groeperingen”*. Verzoeker is van mening dat de adjunct-commissaris redelijk noch zorgvuldig handelde, niet voldeed aan haar samenwerkingsplicht en bovendien een manifeste appreciatiefout pleegde *“telkens de meest nadelige interpretatie voor de verzoekende partij te weerhouden en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten te begaan”*.

Verzoeker gaat voorts in op zijn vermeende verwestering en wijst erop dat hij uitgaat, Europese vrienden heeft, Frans spreekt en omgaat met de LGBTQIA+- gemeenschap die in Irak wordt beschouwd als *“een Westers voorschijnsel”*. Hij hekelt dat de adjunct-commissaris dit niet bestudeerd heeft en wijst erop dat uit de *“Country Guidance: Iraq”* van EUAA van juni 2022 blijkt dat er een risico op vervolging bestaat in hoofde van personen aan wie een westers gedrag wordt toegeschreven. Verzoeker citeert in dit verband tevens uit het arrest van de Raad met nummer 304 357 van 4 april 2024. Verzoeker stelt dat er in zijn hoofde besloten kan worden tot de toekenning van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet nu (i) hij reeds negen jaar in België leeft, (ii) hij een westerse houding, stijl en visie heeft aangenomen en (iii) hij niet past binnen de *“sjiiitische religieuze praktijken en de retrogade gebruiken opgelegd door de milities, de overheid en de maatschappij die allen religieus zijn”*.

Ten slotte verwijst verzoeker naar algemene informatie aangaande de veiligheidssituatie in Irak en meent hij dat *“op grond van die onveiligheid en het gebrek aan waarborg van een effectieve bescherming van niet-tijdelijke aard in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet”*, hem subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient te worden verleend.

Verzoeker vraagt in hoofde hem te erkennen als vluchteling, ondergeschikt hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

3.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden, blijkens de inventaris, geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2. Beoordeling

3.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.2.2. Ontvankelijkheid van het middel

3.2.2.1. Blijkens de bestreden beslissing acht de adjunct-commissaris verzoekers huidige volgend verzoek niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, omdat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1 van het Verdrag van Genève mist dan ook juridische grondslag.

3.2.2.2. Aangaande verzoekers verwijzing naar artikel 8 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus wordt opgemerkt dat deze bepaling werd overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van voormelde bepaling niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

3.2.2.3. Het enige middel is, wat het voorgaande betreft, niet ontvankelijk.

3.2.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk is omdat hij geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt en het CGVS evenmin over dergelijke elementen beschikt. De adjunct-commissaris overweegt hierbij dat (i) verzoeker bekend gelogen te hebben over de feiten waarop hij zijn vorige verzoeken heeft gebaseerd, en zo getracht heeft de Belgische autoriteiten te misleiden, (ii) hij geenszins een bevredigende verklaring biedt voor het verzwijgen van zijn geaardheid in eerdere asielprocedures, (iii) niet kan worden ingezien waarom hij zich in eerdere asielprocedures zou baseren op een fictief relaas, indien hij in werkelijkheid homoseksueel is en op basis van zijn geaardheid een vrees ten opzichte van zijn familie koestert, (iv) de verklaringen die hij aflegde met betrekking tot de gebeurtenissen die geen verband houden met zijn vorig verzoek, namelijk dat hij als tiener zijn homoseksualiteit ontdekte in Irak, een relatie aanging met D., zij na een jarenlange relatie betrappt werden en hij sindsdien vreest dat zijn broer hem wil vermoorden, niet kunnen overtuigen, (v) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn gezin, wat zijn geloofwaardigheid verder ondermijnt, (vi) de door hem neergelegde documenten deze appreciatie niet kunnen wijzigen en (vii) er thans voor burgers in de zuidelijke provincies in Irak geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven

van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.4. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van huidig volgend verzoek om internationale bescherming de beslissingen van het CGVS met betrekking tot verzoekers voorgaande verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In het kader van huidig (zevende) verzoek om internationale bescherming bekent verzoeker dat hij in het kader van zijn voorgaande verzoeken om internationale bescherming de waarheid niet heeft verteld, en verklaart hij dat hij nooit problemen gehad heeft met het Mehdi-leger. Verzoeker stelt dat hij de ware toedracht van zijn verzoek om internationale bescherming, namelijk dat hij homoseksueel is, nooit kon uiteenzetten daar zijn oom S. in Nederland woonde en hij verzoeker nauwgezet hielp met zijn asielprocedure door verzoekers verklaringen na te lezen. Verzoeker verklaart dat hij in Irak van 2005 tot zijn vertrek in 2015 een relatie had met D., die hij in het geheim zag in zijn winkel of bij hem thuis. Op een bewuste dag in 2015 zou verzoekers buurman hen betrappt hebben wanneer verzoeker en D. seks hadden op het dak van verzoekers huis, waarop verzoekers buurman hen toegeroepen zou hebben dat hij verzoekers oudste broer op de hoogte ging brengen van verzoekers geaardheid. Verzoeker en D. zouden elk in een andere richting zijn weggevlucht. Terwijl D. naar Basra zou zijn getrokken, zou verzoeker na een nacht bij zijn oom te hebben verbleven Irak ontvlucht zijn naar Turkije, van waaruit hij vervolgens verder reisde naar Europa. Verzoeker stelt te vrezen dat hij bij een eventuele terugkeer vermoord zal worden door zijn naaste familie in Irak en iedereen die op de hoogte is van zijn geaardheid. Verzoeker geeft verder aan in België reeds drie à vier jaar een relatie te hebben met A. H. A. Al-A. Ter staving legt verzoeker een attest van het Rainbow Refugee Committee, twee foto's van de verblijfskaart van A., tien foto's van zichzelf met A. en 21 eerder expliciete foto's van zichzelf en anderen neer (administratief dossier (hierna: AD), stuk 5, 'Documenten').

De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, kan verwacht worden dat hij de voornaamste elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek spontaan en zo snel mogelijk aanbrengt, zeker wat betreft de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst en die zijn terugkeer beletten. Hij dient dit zo volledig, correct en nauwkeurig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Het feit dat verzoeker hieraan verzaakt heeft en bij zijn eerste zes verzoeken om internationale bescherming een totaal ander, verzonnen relaas uiteengezet heeft dan het relaas waarop hij zijn huidige, zevende verzoek baseert, zoals hij uitdrukkelijk erkent, doet afbreuk

aan zijn algemene geloofwaardigheid en opgeworpen vrees. Daar verzoeker de Belgische asielinstanties in het verleden herhaaldelijk heeft proberen te misleiden, is er geen garantie dat de vluchtmotieven waarop hij zich thans baseert wel op de waarheid zouden berusten.

De adjunct-commissaris kan worden gevolgd waar zij in de bestreden beslissing als volgt motiveert:

"(...) U geeft overigens geen afdoende verklaring voor uw laakbaar gedrag. U zegt dat u toen de waarheid niet heeft gezegd omdat u bang was "om de waarheid te vertellen, omdat ik hier een oom had wonen" in Nederland (NPO, P.2). In uw vorige procedures vreesde u dat als hij zou "te weten zijn gekomen dat ik homo ben zou ik daar de gevolgen van hebben moeten dragen" (NPO, P.8). U gaf tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS in het kader van uw zevende verzoek aan dat u "nooit problemen gekend [hebt] met het Mehdi-leger", maar dat u die toch steeds hebt "aangehaald omdat ik toch iets moest aanhalen en ik het niet mogelijk achtte om aan te geven dat ik homo was, want mijn verklaringen werden allemaal door mijn oom nagelezen" (NPO, P.15). Echter herhaalde u tijdens uw interview op de DVZ in het kader van dit zevende, huidige verzoek om internationale bescherming dat "alle andere problemen die ik reeds gezegd heb [...] nog steeds in Irak" zijn en dat "de laatste keer dat ik mijn familie belden [...] ze zeiden dat ze [Yajsh Al-Medhi] nog steeds naar me op zoek waren" (vraag 17, verklaring DVZ dd 21 augustus 2023). Ten tijde van dat interview bleek uw oom S(...) echter al "een jaar en half geleden" terug te zijn gekeerd naar Irak (vraag 17, verklaring DVZ dd 21 augustus 2023). Het is dan ook volstrekt onduidelijk waarom u bij de DVZ deze leugenachtige verklaringen met betrekking tot uw vermeende vrees ten opzichte van het Mehdi-leger in Irak herhaalde.

Voorts waren uw verklaringen over de manier waarop uw oom S(...) uw voorgaande asielprocedures begeleidde volstrekt ongeloofwaardig. Zo vertelde u dat hij "contact met de advocaat die ik had ingehuurd" hield en dat u zich daarom niet kon "permitteren om open te vertellen dat ik homo was" (NPO, P.8). Hoewel uw oom S(...) en advocaat "regelmatig contact met elkaar" hadden, bleek S(...) hoegenaamd niet bijzonder betrokken in uw asielprocedures. U hield ten opzichte van uw oom, advocaat en de Belgische asielinstanties vol "dat het Mehdi-leger mij wilde vermoorden" en S(...) heeft nooit de vraag gesteld "of mijn problemen met het Mehdi-leger wel degelijk klopten" (NPO, P.15). Hoewel uw asielrelaas keer op keer als ongeloofwaardig werd beoordeeld door het CGVS, stelde u dat "er geen reden was dat hij aan mijn verhaal zou gaan twifelen" was, en dat hij dus ook niet heeft "nagevraagd bij m'n familie in Irak of dat verhaal al dan niet klopte" (NPO, P.15). Het is niet aannemelijk dat uw oom S(...) enerzijds uw asielprocedure nauw opvolgde met uw advocaat, maar dat hij anderzijds nooit uw verhaal over vermeende problemen met het Mehdi-leger, dat duidelijke gaten vertoonde, in vraag heeft gesteld na de correct gebleken geloofwaardigheidsbeoordelingen vanwege het CGVS.

U verklaarde nog over uw oom dat hij "geen contact meer met de rest van de familie" hield, en dat er in de periode waarin hij naar Europa was gekomen "geen sprake van telefoons in Irak" was. Zodoende was hij ook niet op de hoogte van de werkelijke reden voor uw vlucht uit Irak, namelijk uw geaardheid. U zei stellig dat "toen hij in Europa zat [...] hij helemaal geen contact met hen" had (NPO, P.9). U kwam later echter op die verklaring terug. U gaf aan dat S(...) "een halfbroer van mijn vader, geen volle broer" is, en dat hij "wel contact met zijn volle broer in Irak" onderhield (NPO, P.9). Later zei u dan weer dat hij "enkel contact met mijn zus" had (NPO, P.15). Toen u werd gevraagd of u dacht dat uw oom in die contacten met uw Irakese familie ooit naar uw vertrek uit het land had gevraagd zei u dat hij en zijn broer "het wel hebben gehad over het feit dat ik op een plotse manier Irak heb verlaten" (NPO, P.9). Dat uw oom het met zijn broer over uw plotse vertrek uit Irak heeft gehad, maar geenszins zou hebben geweten dat uw problemen met het Mehdi-leger volledig verzonnen waren is volstrekt onaannemelijk. Temeer die problemen met het Mehdi-leger ook in het kader van uw vele asielprocedures als ongeloofwaardig werden beoordeeld en uw oom die asielprocedures nauw zou hebben opgevolgd.

Dat u uit vrees voor uw oom uw geaardheid zou hebben verzwegen doorheen uw voorgaande asielprocedures, betreft dan ook een volstrekt ongeloofwaardige verklaring die allerminst ernstig kan worden genomen. (...)"

Verzoeker kan geenszins volstaan met een verwijzing naar de negatieve kijk op homoseksualiteit in Irak en zijn vrees om zich te outen ter verklaring van de zeer laattijdige melding ten aanzien van de Belgische asielinstanties van zijn geaardheid én de daaraan gerelateerde feiten die hem ertoe zouden hebben genoopt Irak te ontvluchten. Verzoeker verklaart dat thans enkel zijn gezin in Irak op de hoogte is van zijn geaardheid en dat zijn broer het aan niemand doorvertelde omdat hij het een schande vond (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 16 februari 2024, p. 9, 14). Waar kan worden aangenomen dat verzoeker zijn geaardheid zou hebben willen verborgen houden voor zijn oom S. om de verdere bekendmaking ervan binnen zijn familie of gemeenschap, met alle mogelijke problemen vandien, te vermijden, is het hoegenaamd niet aannemelijk dat hij tot zesmaal toe in België een verzoek om internationale bescherming indient op grond van telkens hetzelfde ongeloofwaardige vluchtrelaas omwille van het feit dat zijn verklaringen telkens zouden zijn nagelezen door zijn oom S. en hij aldus geen andere optie zou hebben gehad dan te liegen. Verzoeker werd er tijdens zijn persoonlijk onderhoud in het kader van huidig volgend verzoek op gewezen dat hij eerder al zes verzoeken indiende, waarbij hij telkens werd bijgestaan door een advocaat, en dat de procedure en het vertrouwelijke karakter ervan hem dus na enkele verzoeken wel bekend moeten zijn geweest. Verzoekers blote bewering dat hij de wet niet kende en niet op de hoogte

was van de vertrouwelijkheid van de procedure kan dan ook niet overtuigen (*Ibid.*, p. 14). Zoals de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing ook terecht opmerkt, werd verzoeker tijdens de voorgaande procedures vijf keer door de DVZ en één keer door het CGVS gehoord en werd daarbij telkenmale op de vertrouwelijkheid van de interviews gewezen. Bovendien stelt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing terecht vast dat verzoeker in het kader van huidig verzoek bij de DVZ nog steeds verklaarde dat het Mehdi-leger achter hem aan zou zitten, en hij dus, ondanks het feit dat hij nu wel over zijn geaardheid durft te spreken, omdat zij oom anderhalf jaar eerder naar Irak zou zijn teruggekeerd, nog steeds vasthoudt aan zijn bedrieglijke verklaringen aangaande het Mehdi-leger. Verzoeker laat deze vaststelling geheel ongemoeid in zijn verzoekschrift, en biedt er aldus geen verklaring voor.

Waar verzoeker betoogt dat de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing “*op puur speculatieve wijze*” stelt dat zijn oom contact had moeten opnemen met zijn ouders om na te gaan of zijn motieven aangaande het Mehdi-leger de waarheid betreffen of niet, oordeelt de Raad dat de adjunct-commissaris terecht overweegt dat indien verzoekers oom S. dermate begaan zou zijn geweest met verzoekers asielprocedure dat hij telkens verzoekers verklaringen zou nagelezen hebben en hierover contact zou hebben gehad met verzoekers advocaat, het niet aannemelijk is dat zijn oom zijn verhaal over vermeende problemen met het Mehdi-leger, waarvan de ongeloofwaardigheid keer op keer werd bevestigd door de asielautoriteiten, nooit in vraag zou hebben gesteld. Verzoeker verwijt de adjunct-commissaris geen rekening te houden met “*de omstandigheden*” en citeert in dit verband zijn verklaringen over de contacten tussen zijn oom en de familie. Verzoeker wijst erop dat het contact tussen zijn oom en zijn familie niet vlot verliep, doch weerlegt geenszins dat hij hierover wisselende en onverenigbare verklaringen aflegt tijdens zijn persoonlijk onderhoud, daar hij eerst verklaart dat zijn oom met niemand contact had, dan verklaart dat zijn oom en diens volle broer in Irak contact hadden, en dan weer verklaart dat zijn oom enkel contact had met zijn zus (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 16 februari 2024, p. 9 en 15). Wat er ook van zij, verzoeker verklaarde wel degelijk dat zijn oom zijn plotse vertrek besproken heeft met diens broer in Irak (*Ibid.*, p. 9). Het feit dat verzoekers broer uit schande zijn geaardheid niet onthuld zou hebben in Irak, zoals verzoeker stelt en op zich kan worden aangenomen, neemt niet weg dat het verzoekers oom toch wel duidelijk moet zijn geworden dat er van verzoekers beweerde problemen met het Mehdi-leger niets aan is, indien zijn oom daar geen enkele bevestiging van gekregen heeft in zijn contacten met verzoekers familie in Irak. Door verder louter te herhalen dat hij nu in België druk ondervindt waardoor hij probeert te vermijden dat de Iraakse gemeenschap achter zijn geaardheid zou komen, weerlegt noch ontkracht hij bovenstaande motieven.

Het voorgaande in acht genomen, stelt de Raad in navolging van de adjunct-commissaris vast dat verzoeker in gebreke blijft een afdoende verklaring te bieden voor zijn nalaten eerder melding te maken van de vluchtmotieven die hij thans in het kader van zijn huidige, zevende verzoek om internationale bescherming voor het eerst aanhaalt. Waar verzoeker in dit kader verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 218 191 van 13 maart 2019, dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Voorts stelt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing terecht vast dat verzoekers verhaal dat hij seks gehad zou hebben met D. op het dak van zijn huis, in de door hem geschetste context waarbij hij steeds in vrees leefde om betrappt te worden, niet aannemelijk is. De adjunct-commissaris stelt hierover het volgende in de bestreden beslissing:

“Het is bevreemdend dat u in de door u geschetste context, waarbij u steeds in vrees leefde om betrappt te worden op homoseksuele daden, seks had met D(...) op een dak waar u kan gezien worden door uw buurman. Toen u hiernaar gevraagd werd zei u dat “dat klopt”, dat het “geen gesloten ruimte” is, maar dat er “gordijnen op het dak” hangen en dat zo “niemand jou kan zien, behalve als die persoon zich op een hoger punt bevindt als jij” (NPO, P.5). Het is enerzijds bijzonder opmerkelijk dat er, zoals u stelt, gordijnen op de daken zouden hangen in Irak die het zicht van de zijkant zouden belemmeren, maar niet vanuit de hoogte. In een zoonvergoten land als Irak zou het immers aannemelijker zijn dat er aan de bovenkant beschutting zou worden voorzien, als bescherming tegen de zon. Anderzijds blijft het hoogst merkwaardig dat u ondanks uw heilige vrees om betrappt te worden seks had met D(...), terwijl uw buurman “van het hogere dak [...] wel naar beneden kijken” kon en jullie aldus kon zien (NPO, P.5). Of er nu gordijnen ophingen of niet maakt dan ook niet uit. Deze tegenstrijdige verklaringen ondergraven de geloofwaardigheid van uw asielrelaas danig.”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt dat de adjunct-commissaris op puur speculatieve wijze vaststelt “*dat het niet mogelijk is dat er gordijnen op het dak hingen zonder dat er ook een doek horizontaal boven de gordijnen werd aangespannen om te beschermen van de zon*”, stelt de Raad vast dat nergens in de bestreden beslissing kan worden gelezen dat dit niet mogelijk is, doch wel dat het vreemd is dat de gordijnen enkel het zicht langs de zijkant zouden belemmeren. Hoe het ook zij, blijkt dat verzoekers buurman, of er nu

wel of geen gordijnen hingen, hem en D. sowieso kon zien vanop het hoger gelegen dak (*Ibid.*, p. 5). Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde enkel in gesloten ruimten intiem te zijn (*Ibid.*, p. 5), en het dak bezwaarlijk een gesloten ruimte genoemd kan worden. Tevens stelt de Raad in navolging van de adjunct-commissaris vast dat het niet aannemelijk is dat verzoeker dergelijk risicovol gedrag zou stellen, gezien uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker zich bewust is van de risico's die verbonden zijn aan zijn handelingen (*Ibid.*, p. 4-6). Door in zijn verzoekschrift louter het tegendeel te beweren, doet verzoeker hieraan geen afbreuk.

Voorts motiveert de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Het verdere verloop van uw asielrelaas is al even weinig aannemelijk. U vertelde dat, nadat uw buurman u betrapte, u “meteen weggevlucht” bent en dat u er allebei “vandoor gegaan” bent (NPO, P.4). U vluchtte naar uw oom en was enkele dagen later al naar het buitenland gevlucht, van waar uit u nog slechts “een dikke maand in contact met” D(...) bleef, terwijl hij “toen in Basra” bleef (NPO, P.7). Het is bijzonder opvallend dat jullie niet samen gevlucht zijn. Jullie waren immers bijzonder intiem toen jullie zich gedwongen zagen om te vluchten. Zo vertelde u dat jullie “verliefd op elkaar” waren, en dat jullie zich “er maar al te goed van bewust [waren] dat we geen toekomst hadden in Irak” maar dat jullie het tegelijkertijd niet konden “helpen dat we mekaar graag zagen” (NPO, P.7). U zei nog over jullie relatie dat jullie “voor elkaar bestemd” waren, en dat jullie “hielden van elkaar en we wilden niet vreemdgaan” (NPO, P.8). Nadat u een maand in het buitenland was hebt u echter “het contact verbroken”. U wilde “liever geen contact meer met hem hebben, omdat ik in het buitenland zat en ik dit allemaal achter mij wilde laten”, en omdat u vreesde dat uw “familie te weten zou komen dat ik nog contact had met hem” (NPO, P.7). Deze verklaringen over uw vlucht en de context waarin die gebeurde, kunnen echter niet overtuigen. Zo is het volstrekt onduidelijk waarom jullie, die samen betrapt waren bij intieme betrekkingen, niet samen wegvluchtten. Dat u vervolgens met de u meest dierbare persoon, de enige met wie u ooit een relatie had gehad, de persoon op wie u verliefd was, bewust geen contact onderhield is evenmin geloofwaardig. Dat u dat contact zou hebben verbroken uit vrees dat uw familie zou weten dat u nog contact had is bovendien volstrekt ongeloofwaardig. Immers wilt uw familie u hoe dan ook omwille van uw geaardheid vervolgen, los van uw eventuele contact met D(...). Dat u niet op overtuigende wijze de omstandigheden van uw vlucht uit de doeken kan doen en u daarbij bovendien volstrekt ongeloofwaardige redenen aanhaalt voor het verbreken van het contact met D(...), ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dan ook verder op ernstige wijze.

Daarnaast kan u ook niet vertellen wat er verder nog allemaal is gebeurd met D(...). Toen jullie nog contact hadden “zei hij tegen mij dat hij nog van plan was om ook Irak te verlaten, van zodra hij daar de middelen voor zou hebben”. Nadat u echter verder reisde naar Europa “weet ik niet waar hij is terechtgekomen” (NPO, P.8). Het is opmerkelijk dat u nog over D(...) verklaart dat u graag zou “weten hoe het met hem gaat” maar dat zoiets “onmogelijk” is (NPO, P.7). Temeer contacten leggen of onderhouden heden ten dage met sociale media bijzonder gemakkelijk is. Bovendien had u zelf het contact verbroken, hetgeen deze verklaringen ook enigszins merkwaardig maakt. Hoe dan ook dient het gezegd dat van iemand die internationale bescherming vraagt mag verwacht worden dat hij al het mogelijke doet om informatie en documenten te verzamelen die zijn relaas ondersteunen. Dat u op geen enkele wijze op de hoogte bent van het lot van D(...), uw eerste grote liefde, met wie u uw seksualiteit hebt kunnen ontdekken en met wie u 10 jaar lang een liefdevolle relatie had is merkwaardig. Het betreft bovendien een opmerkelijk gebrek aan interesse in de evolutie van uw persoonlijke problemen, hetgeen afbreuk doet aan de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging en in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw relaas verder ondermijnt.”

De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt bovenstaande pertinente motieven aan de hand van concrete argumenten en elementen in een ander daglicht te stellen. Door louter zijn eerdere verklaringen te herhalen, namelijk (i) dat hij en D. gedurende tien jaar een relatie hadden en een tot twee keer per maand intiem waren met elkaar en (ii) het contact met D. verbroken is omwille van hun veiligheid, blijft verzoeker hiertoe in gebreke.

Verder gaat verzoeker uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat in de bestreden beslissing niet in twijfel wordt getrokken dat hij homoseksueel zou zijn, daar uit de bestreden beslissing blijkt dat (i) de adjunct-commissaris geen geloof hecht aan zijn verklaringen met betrekking tot zijn relatie met D. voor het verlaten van Irak en de manier waarop zijn relatie ontdekt zou zijn en (ii) de door hem neergelegde documenten in dit verband evenmin kunnen overtuigen, zoals *infra* wordt toegelicht, waardoor hij zijn geaardheid niet aannemelijk weet te maken. Waar hij hekelt dat er hem niet genoeg vragen werden gesteld over hoe hij zijn geaardheid als tiener ontdekt zou hebben, wijst de Raad erop dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt tijdens zijn persoonlijk onderhoud en het niet aan de *protection officer* van het CGVS is om het gehoor te sturen. Bovendien blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud van het CGVS dat er verzoeker wél gevraagd werd wanneer hij aan D. toegaf dat hij op een romantische manier geïnteresseerd was in hem, wat hem in D. juist aantrok, en hoe hij omging met zijn gevoelens voor mannen toen hij zich daarvan bewust werd, in de wetenschap dat daar in Irak een absolute nultolerantie voor bestaat (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5-6). Het geheel van voorgaande vaststellingen in acht genomen, zijn verzoekers verklaringen

evenwel niet van die aard dat zij de geloofwaardigheid van zijn beweerde homoseksuele geaardheid en de ontdekking en beleving daarvan in Irak kunnen herstellen.

Zo verzoeker gevolgd kan worden waar hij in zijn verzoekschrift aanvoert dat de adjunct-commissaris verkeerdelijk stelt dat documenten enkel een geloofwaardig bevonden relaas kunnen staven, nu documenten dienen deel uit te maken van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling, oordeelt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing op goede gronden dat de door verzoeker neergelegde documenten bovenstaande appreciatie niet kunnen wijzigen.

Waar de adjunct-commissaris aangaande het attest van Rainbow Refugee Committee (AD, stuk 5, 'Documenten', nr. 1) in de bestreden beslissing stelt dat verzoekers verklaringen hierover wijzen op het opportunistische karakter van het verkrijgen en het neerleggen van dit document, stelt verzoeker dat hij deze organisatie leerde kennen via een vriend M. en het *"dus verder [gaat] dan het gewoonweg aanvragen van een attest"*. De Raad merkt op dat verzoeker hiermee louter zijn verklaringen die hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS aflegde, herhaalt (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Verzoeker licht in zijn verzoekschrift dan ook niet toe in welke zin het feit dat hij het Rainbow House zou hebben leren kennen via een vriend een ander licht werpt op het attest en zijn verklaringen dat hij zich bij deze organisatie ging aanmelden om dit attest te verkrijgen, waardoor de Raad de adjunct-commissaris bijtreedt in haar vaststelling dat de verkrijging en neerlegging van dit attest een opportunistisch karakter vertoont en niet kan overtuigen.

Aangaande de foto's die verzoeker neerlegt van zichzelf in het gezelschap van verschillende mensen (AD, stuk 5, 'Documenten', nr. 4), wijst de Raad erop dat deze foto's verzoekers geaardheid evenmin kunnen aantonen. Dergelijke foto's kunnen door eenieder (van eender welke geaardheid) worden gemaakt, betreffen een momentopname en zijn gemakkelijk in scène te zetten.

Hoger is reeds gewezen op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan de homoseksuele relatie die verzoeker met D. zou hebben ontwikkeld in Irak. In het licht van de gedane vaststellingen komt om evidente redenen ook de geloofwaardigheid van verzoekers bewering als zou hij in België een homoseksuele relatie hebben met A. in het gedrang. De verblijfskaart van A. en de foto's waarop verzoeker te zien is in het gezelschap van A. (AD, stuk 5, 'Documenten', nrs. 2 en 3) kunnen niet volstaan om verzoekers geloofwaardigheid dienaangaande te herstellen, zoals in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt wordt gemotiveerd:

"Hoewel uit de foto's die u neerlegde van A(...) en zijn verblijfskaart duidelijk blijkt dat u bekend bent met de man, kan hieruit geenszins worden afgeleid dat jullie een romantische relatie hebben. Gevraagd naar uw relatie bleek deed u wederom enkele bijzonder twijfelachtige verklaringen, die uw geloofwaardigheid verder ondergraven. Zo zei u over uw relatie met A(...) dat niemand weet "dat wij samen zijn" en dat u niet wilde dat "mijn vrienden dit te weten komen, want zouden ze te weten komen dat ik homo ben, dan zouden ze het gaan doorvertellen aan mijn familie" (NPO, P.11). Echter is het reeds in uw familie geweten dat u homoseksueel bent (zie supra). Bovendien werd u gevraagd waarom u in België vriendschappen onderhield met mensen die homoseksualiteit, en dus uzelf, niet zouden aanvaarden. U zei daarover dat Arabieren "nu eenmaal allemaal zo" zijn, behalve dan homoseksuelen. Dat u banden onderhoudt met zulke mensen, die van homoseksuelen "zeggen dat het geen man is" of dat "je geen respect verdient" (NPO, P.13), is wederom een aanwijzing van de ongeloofwaardigheid van uw asielmotief."

Uit de notities van verzoekers persoonlijk onderhoud op het CGVS blijkt dat verzoeker zichzelf tegenspreekt waar hij eerst stelt dat de Iraakse mensen voor wie hij zijn relatie verborgen houdt vrienden zijn, en hier nadien op terugkomt door te stellen dat dit louter klanten zijn van A. Door in voorliggend verzoekschrift een versie van de feiten te herhalen, namelijk dat dit louter klanten zijn van A., schept verzoeker geen duidelijkheid of hij nu wel of niet vriendschappen onderhoudt met deze mensen. Waar hij verder toelicht dat enkel zijn Europese en Belgische vrienden op de hoogte zijn van hun relatie, doet dit niet af aan de vaststelling dat verzoeker omgaat met mensen die homoseksualiteit niet aanvaarden, wat een ernstige contra-indicatie is voor de gegrondheid van zijn vrees. Evenmin licht hij toe waarom hij bang is dat zijn familie op de hoogte zou gesteld worden van zijn homoseksualiteit, daar uit zijn verklaringen blijkt dat zij dit reeds wisten, zoals de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing terecht opmerkt.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verder bekritiseert dat er hem *"geen verdere vragen over de (LGBTQIA+)-plaatsen die de verzoekende partij bezoekt en over haar activiteiten in België"* werden gesteld, herhaalt de Raad dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt tijdens zijn persoonlijk onderhoud en het niet aan de *protection officer* van het CGVS is om het gehoor te sturen. Verzoeker licht bovendien niet toe welke informatie in verband met zijn activiteiten in België hij zou hebben gegeven, indien hiernaar gevraagd, en in welke zin dit de gedane vaststellingen in een ander daglicht zou stellen, laat staan weerleggen. Door verder in zijn verzoekschrift louter te herhalen dat hij en A. in het geniep willen trouwen, zij samenwonen, homoseksuele vrienden hebben, op stap gaan in Luik en Brussel en druk

ondervinden dat de Iraakse gemeenschap achter hun geaardheid zou komen, slaagt verzoeker er niet in bovenstaande motieven te weerleggen of te ontkrachten.

Wat betreft de algemene informatie die verzoeker in zijn verzoekschrift aanhaalt aangaande homoseksualiteit in Irak, dient te worden opgemerkt dat niet wordt betwist dat dit een taboe is in Irak en het beleven hiervan of het uiten van iemands mening hierover aanleiding kan geven tot negatieve of gewelddadige reacties van de autoriteiten of de bevolking. Het aanhalen van algemene informatie volstaat echter niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Verzoeker dient dit *in concreto* aan te tonen doch blijft daartoe in gebreke.

Voorts laat verzoeker de volgende motieven van de bestreden beslissing ongemoeid:

“Niet enkel bleek het nieuwe element dat u in dit volgende verzoek uit de doeken deed uit uw verklaringen allesbehalve geloofwaardig, er dient nog te worden opgemerkt dat u daarbij over uw gezin in Irak bijzonder tegenstrijdige verklaringen aflegde, hetgeen uw geloofwaardigheid verder ondermijnt. Zo zei u over uw zus dat ze “bang [was] om met mij te praten, omdat dat niet mocht van mij ouders” en dat uw ouders “mij verstoten” hadden “omdat ik homoseksueel ben”, hetgeen ze waren “te weten gekomen via de bureu” (NPO, P.3). Echter is het volstrekt onmogelijk dat uw ouders door uw bureu op de hoogte zouden gesteld zijn van uw homoseksualiteit nadat zij u hadden betrappt. Immers werd u betrappt “een tijdje voor dat ik Irak verliet, in 2015” (NPO, P.4), terwijl u vertelde dat “mijn moeder is overleden in 2004” en uw “papa is overleden in 2005” (NPO, P.13). Het klopt dus voor geen meter dat uw zus van uw ouders niet meer met u mocht praten, of dat u door uw ouders werd verstoten omdat u homoseksueel was. Deze vaststelling ondergraaft uw geloofwaardigheid verder.”

Deze motieven zijn pertinent en terecht en vinden steun in het administratief dossier. Daar zij door verzoeker geheel onverlet worden gelaten, worden zij door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift wijst op het feit dat hij reeds negen jaar in België is, kan in de eerste plaats worden opgemerkt dat uit de thans beschikbare informatie geenszins kan worden afgeleid dat het loutere gegeven dat verzoeker enige tijd in België heeft verbleven zou kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde. Waar hij verder aangeeft naar discotheken te gaan en zich een westerse houding, stijl en visie te hebben eigen gemaakt die *“niet past binnen de sjiiitische religieuze praktijken en de retrogade gebruiken opgelegd door de milities, de overheid en de maatschappij die allen religieus zijn”*, merkt de Raad op dat verzoeker dit niet verder concretiseert, noch staat met enig begin van bewijs. Wat verzoeker heden uiteenzet, is dan ook te summier en te beperkt, en mist de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Evenmin kan worden aangenomen dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er sprake is van gewijzigde opvattingen, een gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Irak geldende beperkingen.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de door verzoeker aangehaalde redenen waarom hij niet naar zijn land van herkomst meent te kunnen terugkeren, te weerleggen of te ontkrachten.

Wat betreft het eventuele risico in hoofde van verzoeker om bij terugkeer naar zijn land van herkomst het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat niet wordt betwist dat er in Irak een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de *“UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq”* van januari 2024 als uit de *“Country Guidance Note : Iraq”* van EUAA van juni 2022, waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger afkomstig uit Irak de focus aldus worden gericht op de regio waarvan hij afkomstig is en op de vraag of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat, gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn regio van herkomst in Irak, *in casu* de veiligheidssituatie in Karbala moet worden beoordeeld.

Na zorgvuldige lezing van de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, concludeert de Raad samen met de adjunct-commissaris dat voor de provincie Karbala geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag naar het al dan niet

voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Dit wordt ook bevestigd in voormelde “Country Guidance Note: Iraq” van EUAA van juni 2022 (p. 43-44).

Verzoeker brengt zelf geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop voorgaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen.

3.2.5. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Bijgevolg heeft de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

3.2.6. De Raad wijst er tot slot op dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Waar verzoeker wijst op de samenwerkingsplicht in hoofde van de asielinstanties en in dit verband rechtspraak van het Hof van Justitie, het EHRM en de Raad aanhaalt, gaat hij er klaarblijkelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) geen synoniem is voor “*gedeelde bewijslast*”, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van voormelde richtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De asielinstanties moeten niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin hun taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de asielinstanties rust doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de door hem voorgehouden vrees voor vervolging of het vermeende reële risico op ernstige schade *in concreto* aannemelijk te maken, wat hij - gelet op het voorgaande - heeft nagelaten.

3.2.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.2.9. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend vijftientig door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. WILLAERT